Edvard N. Rønning

FLETTFRID

tar saken

TRØNDELAG TEATER

Det er sandelig på tide at også vi bedrestillede fra Trøndhjems ledende miljøer nu endelig kan få mønstre våre naturgitte posisjoner i Thalias uforlignelige tempel her i Prinsens gate. Helt siden den gang vi trådte våre barnepumps på Søstrene Østermands pigeskole for dannede oppe på Øvre Singsaker har teaterkunsten hatt et fremskutt abonnement i våre hjerter. I tykt som i tynt har vi fruerne støttet byens comediehus av full byste.

Frydet oss når sceniske udøvere har skjenket oss ophøiet catarsis – grått i perioder hvor teatersjefer har sett sei nødsaget til å kle av Frode Rasmussen nedentil for å gi økonomidirektøren forsterkede midler.

I aften setter vi Dannelsen og den langt fremskredne Conduite i centrum, og i gribende brokker fra mitt righoldige liv ønsker jei sammen med Anette og venninderne å skjenke dere litt dramattisk, åndelig ballast med hepi end i en grell og opprivende hverdag.

Det er en fryd å se dere i salongen.
Måtte vi efter fattigste evne bringe dere litt smil,
glede og hjertedannelse i en heller gråmelert samtid.

Crystle Palace, 1999

Fleksfrid Andrésen

Flettfrid tar saken

-en klarert folkekomedie fra Øvre Singsaker

av **Edvard N. Rønning**

Regi *Trond Lie*
Scenografi og kostymer *Per Kristian Solbakken*
Musikk *Ivar Gafseth*
Lysdesign *Harald Fosseide*
Masker og parykker *Sissel Grønlie*

Flettfrid Andrésen	*Jakob Margido Esp*
Dutta Møst	*Svein Wickstrøm*
Kitty Bugge-Balansen	*Kine Bendixen*
Fridtjof	*Hans Petter Nilsen*
Maybell	*Tale Lerheim*
Anette	*Ragnhild Sølvberg*

Inspisient Hans Nordø / Randi Andersen
Rekvisitør Ingeborg Hopshaug
Sufflør Ann Eli Aasgård
Lyd Jan-Emil Indergaard

Program May Selmer
Grafisk design Mette Renée Green
Ansvarlig utgiver Ola B. Johannessen
Foto fra prøvene Rune Aasvedstad

Bysten av Flettfrid er modellert av *Turid Bjørnsen.*

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.
Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt.

Flettfrid Andrésen takker **Byåsen Møbel AS** og kunstmaler **Håkon Bleken** for bidrag til den sceniske gjenskapningen av hennes velmøblerte hjem på Trøndelag Teater.

Rettigheter: Edvard N. Rønning

Urpremiere på Gamle Scene 14. januar 1999

Da Herr Theatersjef Ola B. Johannessen kontaktet mei og spurte om jei ville skjenke någle scener fra mitt righoldige liv til scenisk brug på Trøndelag Teater, stillet jei to krav: Den clarèrte comedie skulle udspilles på de deilige skrå bredder på den gamle barokke hovedscene, og jei ville ha en vederheftig instruktør med smag og forhøiet conduite.

Da Herr Theatersjefen selv ikke kunne – skjønt han gjerne ville – falt våre øine på unge Trond Lie, som da nettopp hadde gjort furårre med oppsetningen av den grovt folkelige «Bør Børson jr.» der inne på den nye storslagne hovedscenen i bastant betong.

Herr Lie fikk foretrede for mei, og efter en deilig champagnefrokost i Crystle Palace skjønte jei at Trond Lie var mannen som kunne iscenesette utvalgte brokker av mitt mangfoldige livsløb – på kunstnèrisk vis.

Igjennem mitt elskverdige samarbeide med Herr Trond Lie, oppdaget jei raskt at han har et deilig scenisk intellekt som på underfundig vis metsjer min fremskudte delikatesse.

Han har også en sålid scenisk erfaring. Efter endt teaterskolering ved Rogaland Teater 1967-70, entret han de skrå bredder ved Trøndelag Teater hvor han høsten 1970 tolket Skriveren Kristen Griffels partier i «Den stundesløse» med selveste Per Aabel i tittelrollen.

Siden gikk det slag i slag – fra «Kalle og Tytten» til «Madame Lunefull» – før Hovedstaden lokket. Men før han forlot Trøndermetropolen rakk han å regi-debutere med «Kennedys barn» i 1976.

I de senere år har Herr Lie markert seg sterkt som årvågen og dygtig instruktør både i Norge og Norden. «Sound of Music» og «Miss Saigon» i Stockholm, samt comedier og musicals ved de fleste norske scener.

På vegne av Øvre Singsakers kreds av bedrestillede fruers forening av finere psoriasisrammede vil jei få udstøte min store glede og takknemlighet over at Herr Trond Lie så generøst og insigtsfullt har bidratt til at Øvre Singsakers stilsikre levned er løftet inn i scenens maggiske lys.

Og så sier jei av hjertet: Velkommen i teatret!

F. A.

Jakob Margido Esp

er odelsgutten fra Byneset som endte opp som rikskjendis på bakgrunn av sitt mangefasetterte samfunnsengasjement. Lokalt som globalt, som hans alter ego Flettfrid Andrésen ville uttrykt det.
Det ryktes at han i skuespillertiden ved Rogaland Teater på sekstitallet bombarderte den gryende oljebyens avisspalter med bastante meninger om mye og mangt. Da var han noen og tyve år, og hadde lagt elevtiden ved Trøndelag Teater bak seg.

Glemselens slør har tildekket fortiden for mange av oss, men Adresseavisens «Ordet Fritt»-redaksjon fra 70-tallet har Jakob Margido Esps navn i friskt minne. Han blir karakterisert som en av de fremste meningsytrere når det gjelder kulturspørsmål i avisens nedslagsfelt. Vi bruker såpass mange linjer på skuespillerens «utenomteatrale» aktivitet fordi det illustrerer det vi forbinder så sterkt med Jakob: Et ubendig engasjement, spesielt når han har fått blod på tann! Selvfølgelig var det ikke Jakob som fikk flyttet P2 til Trondheim, men hans korstog i mediene og andre fora for denne hjertesaken, mangler sidestykke! Møter han imidlertid lunkent gehør for sine anliggender, eller motbør, kan han bli irriterende kverulerende. Han avleverer sitt budskap i høyst eleverte ordelag, og med bare STORE BOKSTAVER. Dette er også Jakob, og det beste vi kan si om det er at han sjelden tar et nei for et nei – uten først å ha forsøkt seg med et verbalt frontalangrep.

Han hadde vendt tilbake til Trøndelag Teater i 1972, og siden den gang finner vi hans navn på rollelisten til hele seksti forestillinger. Tre år av denne perioden har han hatt permisjon fra teatret, som han har benyttet til å skrive bøker og holde foredrag for blant annet Mental Helse.

Han har spilt i alt fra barnestykker til klassikere, og moderne dramatikk. Hvis vi fikk velge repertoaret til en «Ønskereprise med Jakob Margido Esp», ville vi gjerne se ham igjen i *Mens vi venter på Godot, Arsenikk og gamle kniplinger, Vi betale itj, Sterkar einn Supermainn, Et dukkehjem og Nabogutta,* hvor alle ovennevnte genre er representert. Og selvfølgelig i kabaretene som er blitt hans «spesialdistanser»: *Store lille Otto, SøndagsNielsen* og *Vi gaar i Hjorten.* Her er Jakob på sitt beste: varm, utadvent og med en scenesjarm som forvandler «kjøttkak» til et festmåltid. *Store lille Otto* er en av Trøndelag Teaters største publikumssuksesser. Den er også vist på TV, og spilt på turné rundt om i vårt ganske land, inkludert Svalbard. På disse reisene, i 1982, ble Singsakerfruen Flettfrid Andrésen født. Først boltret hun seg i Ni-Timen, med sin spisse tunge og besynderlige iakttagelsesevne, med syrlige spark til upassende atombomber og mer trivielle uhumskheter i lokale, sentrale og globale strøk. Vi skal ikke spekulere så lenge over hvem den første modellen til fruen var, men har en nokså berettiget mistanke om at Jakob unnfanget idéen fra egne rekker, i sitt nærmiljø.

To år gikk det før Flettfrid materialiserte seg i sin egen, høyhelte person – med fjærdusk i håret og minkpynt på kragen. Det skjedde ved en lukket tilstelning på Ringve i forbindelse med teatersjef Ola B. Johannessens avskjed i 1984. Og ikke uten alvorlig overveielse fra Jakobs side: Ville fruen tåle dagens - eller rettere sagt - kveldens lys? Resten er historie. Og nå går altså Flettfrid inn i en ny epoke i sitt syntetiske liv - hun går til scenen med sine venninder!

For Jakob Margido Esp vil sannsynligvis ikke tilværelsen forandre seg skjellsettende. Han vil kose seg med søndagsåpne bakerier – spesielt hvis de befinner seg i gangavstand fra Nedre Elvehavn – der han siden i sommer har residert vegg i vegg med Trondhjemsfiffen.

Privat er Jakob nøysom og usnobbete, men leilighet på Elvehavna har han drømt om fra første gang det ble snakk om byggeprosjektet. Innenfor en snever radius har han tilgang til alt han trenger for å trives: Kultur, caféer, restauranter og ikke minst – flybussen på Royal Garden!
Den store lidenskapen er nemlig reiser. Korte (til Oslo for å se teater) eller lange (verdensomseilinger), bare han er underveis. Og treffer folk. Han elsker å ha mennesker rundt seg – eller muligheten for det – til alle døgnets tider. Hans sosiale nedslagsfelt er enormt. Men sitt helt private liv deler han, generøst på alle måter, bare med en liten, «klarert» vennekrets. Han blir beskrevet som et menneske som ser det positive i alt og alle, med en sjelden og oppriktig omsorg og respekt for slekten og den eldre generasjon. Et menneske som er genuint opptatt av samfunnet rundt seg, og spesielt den norske kulturs plass i det. Et menneske som villig stiller opp for andre når det gjelder, forutsatt at det ikke inkluderer noe av teknisk art. Jakob er nemlig så totalt blottet for praktisk sans og koordineringsevne at Trondheim bys trafikkanter kan prise seg lykkelig for at han aldri har tatt sertifikat.

May Selmer

Conduite i det daglige liv

Fru Flettfrid Andrésen kjemper en ufordrøden kamp i dannelsens tjeneste. Selv ikke på Øvre Singsaker kan man suge alt fra eget bryst (eller andre legemsdeler, for den saks skyld), så det er viktig å ha fagkunnskapen å støtte seg til. Hos den enklere kontingent av befolkningen har Bibelen ofte en fremskutt plass i teak-reolene. I fru Andrésens veggfaste bibliotek (i palisander) har det 593 siders tykke bokverk «Skikk og Bruk» fått en sentral plassering for globale råd:

Det dannede menneske skal virke som et fullt ferdig, **velstelt kulturprodukt** som ikke har noen **fysiske** funksjoner felles med dyrene. Selv det **beste** menneske har noe å skjule; men det dannede menneske virker som det ikke har det.

Man kan altså ikke kle av og på seg i andres nærvær. Man må ikke **rense** eller klippe neglene, ikke **pirke** seg i tennene, ja, ikke engang stadig rette på håret, slipset eller frisyren, **klø** seg i ansiktet eller nakken eller på noen måte antyde at noe ved kroppen eller påkledningen er i ulage. Det skal ikke være det. Har man sine tvil, får man oppsøke en **garderobe** og undersøke saken der.

At det fullt ferdige og velstelte kulturprodukt bør oppføre seg som om det ikke har noen kroppsfunksjoner felles med dyrene – ja **om mulig** ikke noen kroppsfunksjoner i det hele tatt – er ingen gammel tanke. Hverken å spytte eller å slippe en vind var **helt** forbudt i begynnelse av 1500-tallet…

Med kjærlighetslivets fysiske side forholder det seg tilsynelatende annerledes, men det er **bare synsbedrag.** Til tross for all åpenhet på det seksuelle området i vår tid er det derfor slik at det bare erkjennes som noe som eksisterer – i likhet med fordøyelsen og andre viktige ting – men et korrekt menneske opptrer som om det for sitt eget vedkommende ikke har noe fysisk kjærlighetsliv… Hva resultatet av **fordøyelsesprosessen** angår, finnes det noen interessante eksempler fra 1700-årenes franske **aristokrati…**

Nå til dags er regelen klar: Alle kroppsfunksjoner hører privatlivet til (bortsett fra det å spise og drikke). Det er karakteristisk at jo mer tabu kroppsfunksjonene er, jo vanskeligere er det å omtale dem. Hosting og nysing er så uskyldige foreteelser at vi bruker norske ord om dem, men allerede når det gjelder **svetting**, er det mange som vil foretrekke fremmedordet transpirasjon, og når vi kommer enda lenger ut i rekken, strekker ikke engang fremmedordene til. Visse ting er **helt unevnelige** i dannet selskap.

Kunsten å føre en samtale

Hvis man vil begynne en samtale, bør man være **noenlunde** sikker på at den andre parten også har lyst til å snakke. Er den andre taus eller ordknapp, bør man **heller tie**. Det er den som fører ordet som må finne på samtaleemner og stille spørsmål. Den andre parten har plikt til å svare, til så og si å «spille ballen tilbake». Det er naturligvis ikke nok å **sitte og se** interessert ut.
Til kunsten å lytte hører at man holder de snakksomme i gang med riktig anbrakte spørsmål og bemerkninger. Spørsmålet «Hvordan står det til?» skal besvares med «takk, bare bra, og med Dem?» eller et lignende **intetsigende uttrykk** selv om en kjenner seg både nedtrykt og elendig. Det er bare når man er helt sikker på at den andre virkelige spør for å få greie på ens befinnende, at man kan begynne å utbre seg om sine skrøpeligheter eller sorger. Uformelt hilseord er «morn´a», som er trukket sammen av «god morgen da» og kan brukes hele døgnet. **«Adjøss» anbefales ikke.**

Det er ingen tilfeldighet at været er det beste utgangspunkt for enhver samtale. Men været kan sjelden danne **mer** enn en opptakt til en samtale. Den som skal føre ordet, må ha et par andre emner i reserve. **Det avgjørende er ikke hva man snakker om,** men om det interesserer den som man snakker med. Sykdommer, pengesorger og andre fortredeligheter er ikke alltid det **beste** samtaleemne. Utgydelser om slike ting må i selskap bare finne sted **mellom lidelsesfeller**. De fleste samtaler finner sin naturlige slutt; men enkelte ganger kommer man ut for et snakksomt menneske som ikke vil gi slipp på en. Har man av en eller annen grunn ikke lyst til å slutte av så demonstrativt, kan man prøve en stund med **bare å svare med enstavelsesord**. Det pleier å få selv de mest snakksalige til å gi opp.

...eller lignende intetsigende uttrykk

«Adjøss» anbefales ikke!

... visse ting er helt unevnelige

Så et lite lommekurs i dannet omgang med glass og flaskevarer:

Et glass med stett holdes om stetten oppunder klokken. Man bør altså ikke gripe omkring selve klokken, liksom man heller ikke bør gripe om vanlige glass høyt opp, men på midten eller **snarere noe nedenfor** midten. Dette er ikke noe vilkårlig påfunn…

Man griper med hånden om midten på flasken – ikke om flaskehalsen! – og holder den slik at **tommelfingeren** vender ned mot bordet, mens de **fire andre fingrene** kommer rundt oversiden av flasken.

En skål innledes ved at man løfter sitt glass og på **en eller annen diskret** måte påkaller oppmerksomheten til den man vil skåle med. Hvis vedkommende sitter langt borte, nøyer man seg med å løfte glasset til hilsen, hvorpå man fører det til **munnen** og drikker en liten **slurk.** Med «skåle med» menes **naturligvis** å ta initiativet til en skål…

Uthevinger er gjort av fruen selv

Tilslutt bringer vi en passasje som fru Andrésen har understreket:

Neiing består i at den ene foten stilles bak den andre, hvorpå **knærne** bøyes lett. Voksne kvinner neier **praktisk talt** bare for kongelige. Hoffreverensen foregår slik: Venstre ben føres til siden, høyre ben bakenfor, hvoretter høyre kne føres frem på venstre side av venstre ben idet begge knær bøyes. Fordelen ved denne «låsingen» av knærne er at man kan neie så dypt som situasjonen krever uten at påkjenningen på **lårmusklene** blir altfor stor, og at man kan reise seg igjen med **gratie og verdighet**.

(J.W. Cappelens Forlag 1960)

Af forældreløse kan skabes dygtige tjenestepiger

Og hva avsløres ikke fruens nattbord? Jo, en nedarvet påkettutgave av «Håndbog for damer». For første gang i historien avsløres herved Flettfrid Andrésens sengelektyre:

Af forældreløse, der må ud at tjene i 14-årsalderen og ofte før, kan skabes dygtige tjenestepiger, hvis bare den første husmor, de kommer til, tager sig kjærlig af hende og ikke overanstrenger hende. Men sådanne stakler må i almindelighed nøie sig med de tjenester, de voksne piger forsmår.

De må ofte sove i usle, mørke kot og udrette tungere arbeide, end deres kræfter tillader. Deres sind bliver hårdt og bittert, deres legemer tidlig udslidte. Om brave, kjærlig, flinke husmødre lidt oftere end tilfældet er, tog i sin tjeneste en sådan liden, spælemmet tingest, stelte vel om hende med mad og klæder, og læmpede lidt på det tungeste arbeide for hende, vilde man blive forbauset over, hvor meget virkelig ordentlig arbeide, man kunde få udført.

Bypiger fra dårlige, usle hjem står nederst på tjenestepigestigen. De er gjerne forfængelige, ofte helt ud usedelige, rå i sin mund – de er jo opvokset på gaden – slurvede og løgnaktige. De trækker gjerne fra hus til hus på halvårstjenester og mindre, og om de skulde blive jaget fra tjenesten, låner de attester og lyver sig til en ny kondition, og gjør livet forfærdelig og broget selv for den bedste husmor.

Ved overgangen fra Børneaarene

Der kommer ved overgangen fra børneaarene til manddomsalderen en tid hvor den barnlige ligefremhed ophører og drengen dog føler, at han endnu ikke er istand til altid at udtrykke sig passende og at tee sig i godt selskab. Da opstaar en vis ængstelighed, som gjør ham endnu mer ubehjælpelig. De aanderigeste ere ofte de mest ulænkelige og gjøre en jammerlig figur, medens dumhovederne, som ei føle deres egen tomhed, intet mærke til denne forlegenhed. Her maa man have taalmodighed med en yngling og ei sætte det paa opdragelsens regning, ikke heller regne ham det til ubelevenhed, naar han ikke troer sig til at kunne bidrage noget til underholdningen.
Dette vil nok gaa bort med tiden, naar han kommer mere i omgang med mennesker.

Dutta Møst trenger så avgjort hjelp til å få utvidet sitt repertoar til poesi-sirkelen. Nedenstående linjer vil sikkert bevege det tilårskomne, dog bankende hjerte, og bringe også henne nye dimensjoner i lyrikken:

Et godt Raad for aldrende Piger

Et Ord jeg nu agter at tale til Eder,
I Piger, som frygte for Atgløimt at bli.
Om Frieren kommer, om Paul eller Peder
Forlanger Jers Haand, om I bli´r han ei fri:
Da siig ham kun Nei, dersom han elsker Viin;
Jeg Atgløimt faar være, jeg blir ikke din.

Og kommer en Riig, som har Gull, Sølv og Penge,
men ikke i Hjertet er ædel og from.
Da siig han kun Nei, vis ham ned til Afgrunden.
Hans Skjønhed den ligner et Æggeskal tom.
Hva gavner Dig Skallet, naar Blommen er ædt?
Det bliver en mager, en usaltet Ret.

Vel bliver det tungt for Dig Atgløimt at være.
Og sørgende Pige! men det hjelper ei;
Thi derfor Du godt kan beholde Din Ære;
Og lykkelig kan Du da vandre Din Vei.
Men faar Du en Dranker, en Ond eller Feig
da faar Du en giftig, en smitsom Suurdeig.

Dog haaber jeg Skjæbnen snart byder Dig Lykke
og giver Dig Frier med Hoved og Sjæl
et Ydre som falder ret godt i det Tykke.
Og da skal Du see, at Du handlede vel,
idet Du for godt Raad tok mine faa Ord,
og Lykken skal smile til Dig her paa Jord.

Singsaker

Singsaker er en ny bydel. Men navnet er gammelt. Det er nevnt i en skriftlig kilde fra 1340-tallet. Det middelalderske Singulsakr forteller at det har vært en mann ved navn Singull eller Singulfr som en gang eide åkerland her. Gården hørte erkebispesetet til – senere kom den inn under Elgeseter. Siden har eiendommen vært på mange kjente kjøpmannsfamiliers hender.

I 1874 begynte utparselleringen av tomter. Den gang var Nedre Allé en flott bjørkeallé, men den gikk ikke lenger enn til Singsaker gård. Øvre Alle derimot var allerede da en sambandsåre mellom øvre og nedre Singsaker. Først i 1893 kom hele Singsaker inn i byen.

Nedre Singsaker – strøket Korsgata / Vollafallet / Grensen hadde ved århundreskiftet et meget homogent miljø, med arbeidere som den dominerende gruppen. Ellers er det endel håndverkere og vognmenn.

Miljøet er et helt annet på øvre Singsaker. Der finner vi, ofte i eneboliger, offiserer, forretningsmenn, ingeniører og lærere – med lektorstatus(!).

Etableringen av den tekniske høyskolen i Trondheim har fått mye å si for byens utvikling etter 1910. Bydelen Singsaker har fått preg av NTH på mer enn en måte. Mange av de ansatte slo seg ned i det nye boligmiljøet som ble utformet. I 1915 ble en av gatene som fikk navn dette årtet døpt Professorveien. Om vi vandrer herfra i siksak oppover mot Lerkendalsveien og Jonsvannsveien, vil vi oppdage at mange hus i høyskolens nærmiljø er tegnet av arkitekter knyttet til NTH. De fleste av disse husene var for en eller to familier. De siste ledige tomtene – i Parkveien og Lillegårdsbakken – ble bebygd på 30-tallet, og vi kan si at i 1940 var bydelen «bygd ferdig».

Kilde: Haakon Odd Christiansens hefte «Singsaker»

Klær til alle anledninger!

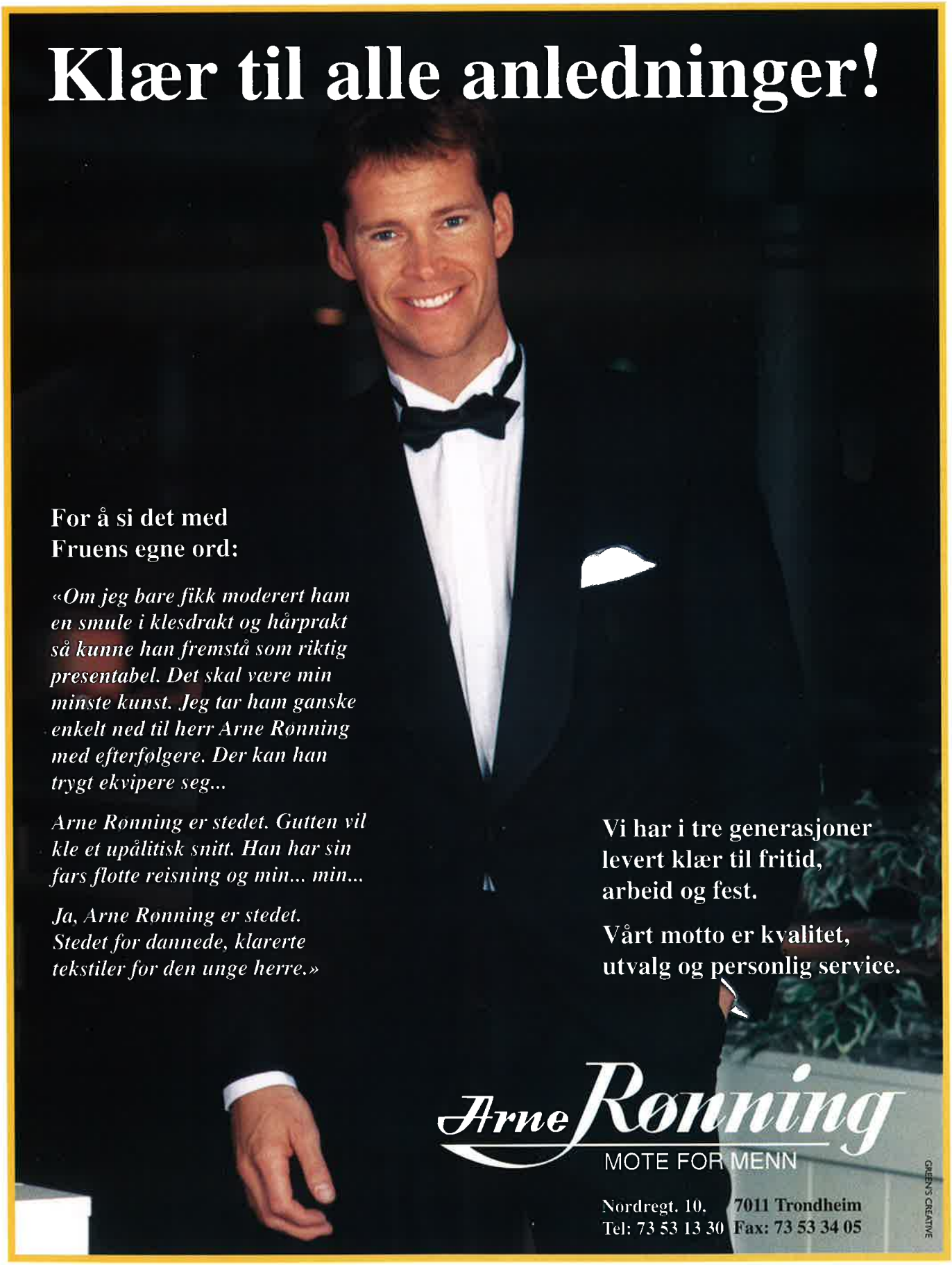

For å si det med Fruens egne ord:

«Om jeg bare fikk moderert ham en smule i klesdrakt og hårprakt så kunne han fremstå som riktig presentabel. Det skal være min minste kunst. Jeg tar ham ganske enkelt ned til herr Arne Rønning med efterfølgere. Der kan han trygt ekvipere seg...

Arne Rønning er stedet. Gutten vil kle et upålitisk snitt. Han har sin fars flotte reisning og min... min...

Ja, Arne Rønning er stedet. Stedet for dannede, klarerte tekstiler for den unge herre.»

Vi har i tre generasjoner levert klær til fritid, arbeid og fest.

Vårt motto er kvalitet, utvalg og personlig service.

Arne Rønning

MOTE FOR MENN

Nordregt. 10. 7011 Trondheim
Tel: 73 53 13 30 Fax: 73 53 34 05

GREEN'S CREATIVE

Britannia - en sivilisasjonens oase, midt i Trondhjem

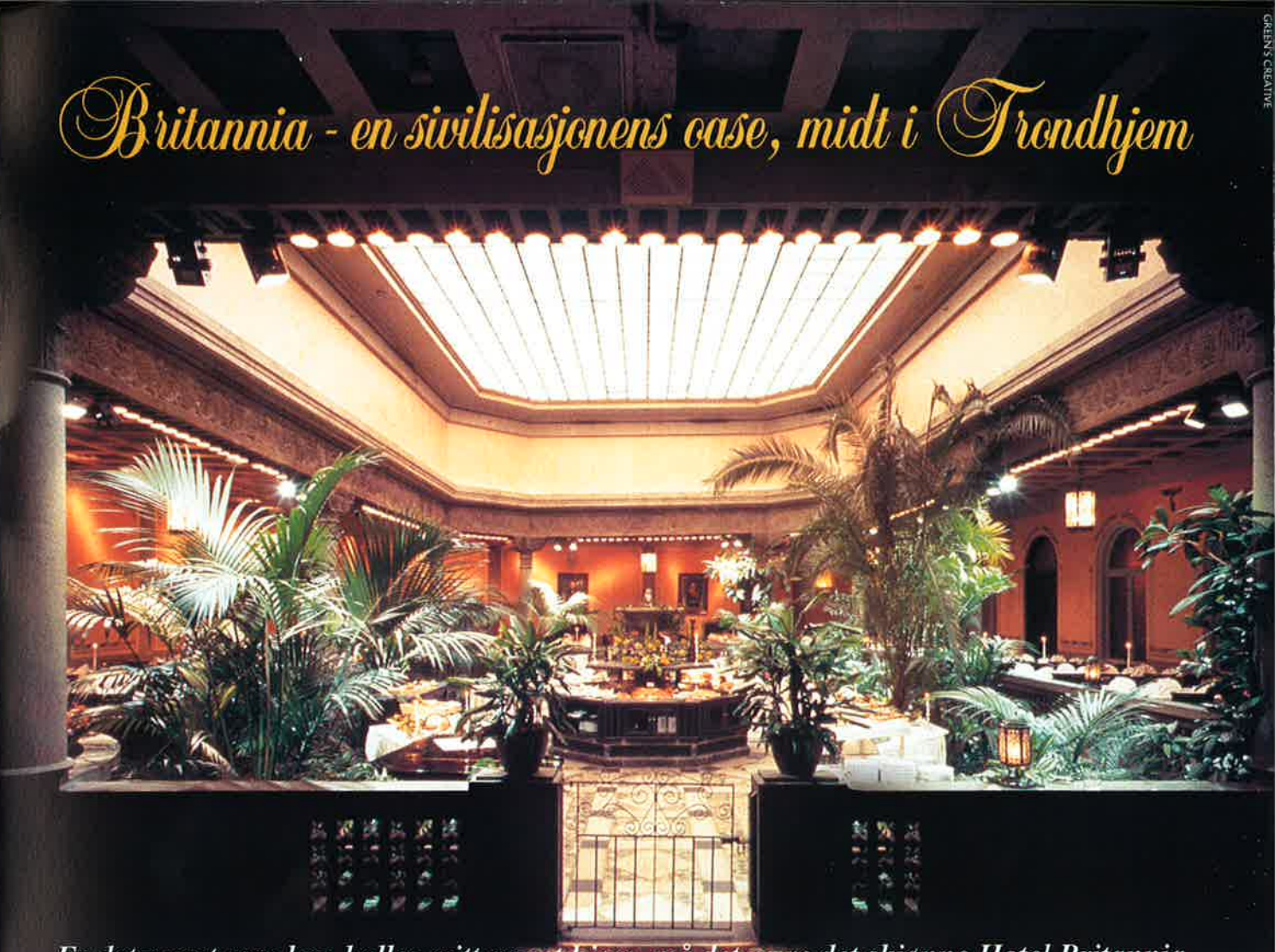

Er det noget som kan kalles mitt annet hjem, må det være det skjønne Hotel Britannia. Der har jeg jo klarert en suite for meg og mine kondisjonerte bekjentskaper, til bruk ved festlige anledninger eller når gjestekamrene på Øvre Singsaker er okkuperte.

Selv om jeg lever i selskapelig anlagte omgivelser hender det at jeg ser meg nødsaget til å avholde arrangementer som overgår det Crystle Palace og staben der kan overkomme. Da er jo Palmehaven det naturlige valg for velsoignerte gjester med sans for det eksotiske. Tenk at her har byens velholdte fruer hatt sitt faste tilhold blant palmer og springvand enda siden 1918.

Foretrekker man det mer rustikke, kan man jo alltids innta et enklere måltid hos Jonathan i kjelleren. Mange lar seg charmere av kjellerbiffen som de steker selv, men personlig ynder jeg å få maten servert.

Den yngre garde har visstnok lagt sin elsk på det «håtte» møtestedet Hjørnet. Selv har jeg også visitert stedet nogle ganger, men utelukkende på dagtid når det ikke er fullt så mange personer der. Derfor har jeg heller ikke inspisert Pianobaren i underetagen, men har forstått at man der får mer enn bare piano.

Det er jo også charmant av direksjonen å navngi et sted med tanke på oss aristokratiserte. Queens Pub må nok påregnes som et sted for almuen, akkurat som puberne i dannelsens hjemland, England.

Rica Partner Hotel RICA

BRAATHENS PARTNER HOTEL

Britannia Hotel, Dronningensgt. 5, 7011 Trondheim
Tel: 73 53 53 66 Fax: 73 51 29 00
E-post: britannia@britannia.no

BRITANNIA HOTEL
Trondhjem

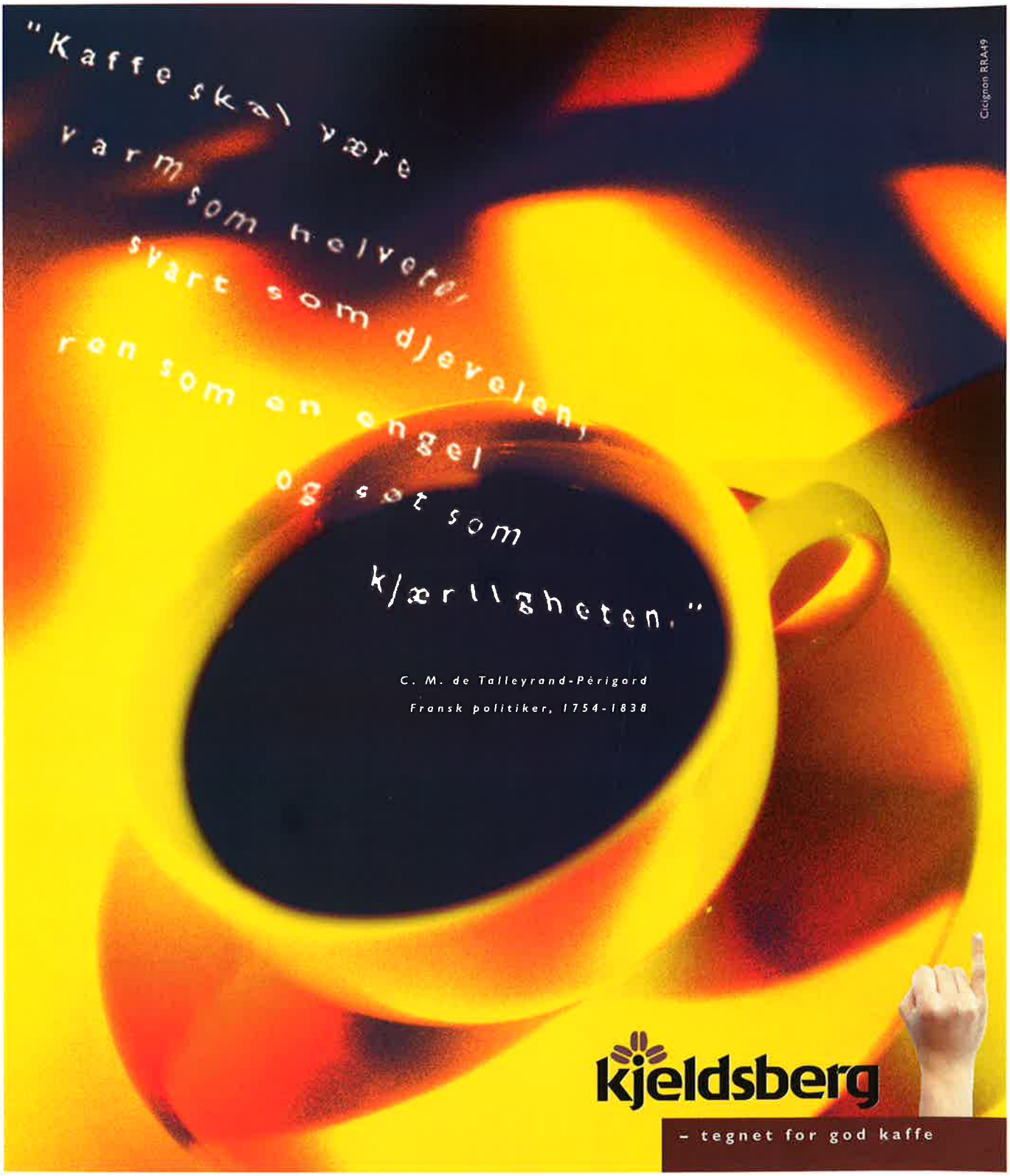

SAS GJENSIDIGE

GREEN'S CREATIVE trykk: Lazo Offset